

Ta Mất Người Như Đã Mất Tên

Trần Trung Đạo

Có lẽ ít ai nhớ, ngày 2/7/2015 đánh dấu 39 năm Quốc Hội nước Việt Nam thống nhất quyết định đổi tên Sài Gòn thành “thành phố Hồ Chí Minh,” ngày 2/7/1976.

Miền Nam bị quân Cộng Sản Bắc Việt cưỡng chiếm vào ngày 30/4/1975 và 1 năm sau, cái tên Sài Gòn với 300 năm lịch sử tồn tại cũng đã bị cưỡng hiếp, xóa đi trên bản đồ.

“Sài Gòn ơi!

Ta mất người như người đã mất tên

Như dòng sông nước quanh quanh buồn

Như người đi cách mặt xa lòng

Ta hỏi thăm em có nhớ không...”

(Sài Gòn niềm nhớ không tên)

Tuy nhiên, thực chất, nhà cầm quyền Cộng Sản không thể nào xóa được cái hồn thiêng của Sài Gòn đã thấm sâu trong trái tim tình cảm của người dân, không chỉ ở miền Nam mà trong cả nước. Sài Gòn vẫn tồn tại, vẫn hiện diện trong tâm thức và sinh hoạt đời sống hàng ngày của dân chúng. Phi trường Tân Sơn Nhất vẫn có mã quốc tế SGN. Người ta nói “tôi là người Sài Gòn,” “cảng Sài Gòn,” “bia Sài Gòn” và thường giễu cợt “điểm Hồ Chí Minh” nhiều lắm!



Một ngày nào đó, khi Việt Nam có dân chủ tự do, điều mà Quốc Hội dân chủ phải làm ngay là trả lại tên Sài Gòn lịch sử cho thành phố lớn nhất và trù phú nhất ở phía Nam này và **giật đổ tượng đài Hồ Chí Minh** trên đường Nguyễn Huệ, giống như người ta đã bỏ tên Leningrad và trả lại tên Saint Petersburg, bỏ tên Stalingrad trả lại Volgograd, và giật sập tượng đài Lenin tại Nga khi Liên Xô sụp đổ.

Tại Châu Âu, nơi đẻ ra chủ thuyết Marx-Lenin, người ta đã đào mồ chôn nó, nhưng cho tới hôm nay Đảng Cộng Sản Việt Nam (ĐCSVN) vẫn ôm trọn và lấy nó làm định hướng đi cho cả dân tộc. Trên thế giới tôi chưa từng biết có quốc gia nào lấy tên

những người lãnh đạo Cộng Sản đặt cho đường phố tràn ngập như ở Việt Nam.

Thông thường đường phố được lấy tên các danh nhân văn hóa, khoa học, hoặc những anh hùng dân tộc có công đối với đất nước. *Các nước Cộng Sản Châu Âu cũng lấy tên những người Cộng Sản để đặt tên đường phố nhưng rất ít.*

- Thủ đô Warszawa của Ba Lan chỉ có quảng trường Dzierzynski (Dzierzynski's Square) mang tên trùm mật vụ Soviet Feliks Dzierzynski. Sau khi chế độ Cộng Sản sụp đổ vào năm 1989, tượng đài ông ta trên quảng trường đã bị dân chúng Ba Lan giật đổ và thành phố Warszawa đổi tên thành quảng trường ngân hàng với tượng đài nhà thơ Juliusz Slovaski. Một con đường lớn khác chạy dài từ trung tâm xuống quận Zolibosz mang tên một vị Tướng Soviet là Karol Swierczewski được đổi thành tên của Giáo Hoàng Jean Paul II ngay khi ông còn sống. Feliks Dzierzynski hay Karol Swierczewski là những tội đồ của dân tộc Ba lan với bàn tay nhuộm máu, tên tuổi của họ đã được lưu giữ trong hồ sơ tội ác của Chủ Nghĩa Cộng Sản tại viện tưởng nhớ dân tộc.
- Không những chỉ lấy tên Hồ Chí Minh đặt cho thành phố Sài Gòn mà nhà cầm quyền muốn **phủ đổ lên nó bằng tên tuổi những người Cộng Sản**. Sau năm 1975, nhiều tên đường cũ bị bức tử, thay vào đó là tên tuổi những người Cộng Sản thuộc thế hệ ban đầu như *Phan Đăng Lưu, Lê Hồng Phong, Hoàng Văn Thụ, Nguyễn Văn Cừ, Nguyễn Thị Minh Khai, Ngô Gia Tự, Lý Chính Thắng, v.v...* Nhiều con đường mang tên các danh nhân gắn liền với sự phát triển của lịch sử cũng bị đổi tên.
 - Đường **Hiền Vương**, mang tên vị Chúa Nguyễn thứ 4 của đàng trong trong lịch sử Việt Nam. Dưới thời ông trị vì bờ cõi thái bình, nhân dân được giảm lao dịch thuế má, nhiều vùng đất mới được mở mang, các kênh Trung Đan, Mai Xá được khơi đào. Ông là người có tài, đức độ, lễ ra phải được

lưu truyền cho hậu thế, nhưng nhà cầm quyền đã thay thế bằng tên của *một tay nữ khủng bố tuổi “teen” Võ Thị Sáu.*

- **Gia Long** là tước hiệu hoàng đế của Nguyễn Phúc Ánh, người đã đánh bại quân Tây Sơn năm 1082, thống nhất đất nước sau nhiều năm nội chiến, thành lập triều đại nhà Nguyễn, chính thức sử dụng quốc hiệu Việt Nam với một cương thổ rộng lớn nhất vào thời đó, kéo dài từ biên giới với Trung Quốc tới Vịnh Thái Lan, gồm cả quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Tên tuổi của ông là một điểm sáng trong lịch sử Việt Nam. Con đường Gia Long mang tên ông thời Việt Nam Cộng Hòa bị thay thế bằng tên của một tay khủng bố trẻ tuổi Lý Tự Trọng.
- Tương tự như thế với con đường từ cầu Công Lý, bị đổi thành tên một biệt động thành mà thực tế cũng là một tên khủng bố khác : Nguyễn Văn Trỗi.
- Trụ sở Sở Ngoại Vụ nằm trên con đường mang tên người đã góp phần quan trọng vào việc hình thành chữ quốc ngữ Việt Nam hiện đại, Alexander de Rhode, bị đổi tên thành Thái Văn Lung, một luật sư tham gia kháng chiến chống Pháp, không biết sao, cuối cùng lại trả về tên cũ.
- Cũng giống như thế với đường Pasteur, mang tên nhà vi trùng học người Pháp, đổi thành Nguyễn Thị Minh Khai, nhưng đã được phục hồi.

Có những đường mà tên của nó tuyệt nhiên không mang màu sắc chính trị như đường Tự Do, Đường Thống Nhất... cũng bị đổi. Người dân đã hài hước làm thơ :

*“Nam Kỳ Khởi Nghĩa” tiêu “Công Lý”
“Đồng Khởi” lên rồi mất “Tự Do!”*

Từ những năm 80 dấy lên “cao trào” đặt tên đường cho những nhà lãnh đạo chế độ sau khi họ chết. Đường như có đủ mặt **các quan lớn của chế độ Cộng Sản** : Nguyễn Chí Thanh, Trần Quốc Hoàn, Tôn Đức Thắng, Lê Duẩn, Trường Chinh, Phạm Văn Đồng, Phạm Hùng, Nguyễn Văn Linh, Võ Văn Kiệt, Lê Trọng Tấn, Lê Văn Lương, Phạm Hùng, Mai Chí Thọ, Nguyễn Thị Định, Trần Văn Trà, Huỳnh Tấn Phát, Nguyễn Hữu Thọ, Võ Nguyên Giáp, v.v...

Lê Duẩn, cựu tổng bí thư ĐCSVN, người được cho là góp phần quan trọng nhất vào chiến dịch mùa xuân 1975, được đặt cho đường Thống Nhất, một con đường rộng đẹp, bắt đầu từ Dinh Độc Lập cũ. Dân chúng ngay lập tức cho ra định nghĩa: *“Đường Lê Duẩn là con đường đi từ Độc Lập tới Sở Thú.”*

Khi thay đổi thể chế chính trị, chuyện đổi tên đường phổ biến ra là điều tất yếu. Thế những **đặt loạn xạ tên** các đường phố bằng tên những người Cộng Sản là sự tính toán kiêu ngạo, tham lam của những kẻ còn sống. Họ nghĩ rằng làm như thế, sau này họ khi chết đi cũng sẽ có con đường mang tên mình, chẳng cần đến hậu quả. Đặt tên ai đó cho đường phố mới thì không nói, đổi tên đường là việc làm gây nhiều phiền nhiễu, tốn kém, bởi vì tất cả những hồ sơ, giấy tờ liên quan đến địa chỉ đường phố đều phải thay đổi sau đó cho phù hợp. Người ta nói rằng :

*“Trăm năm bia đá thì mòn
Ngàn năm bia miệng hãy còn trơ trơ”*

Họ cũng quên đi rằng, thể chế chính trị độc tài, toàn trị mà ĐCSVN áp đặt trên cả nước từ năm **1975 không có lý do gì tồn tại vĩnh cửu**. Trong tương lai, dù có thể còn lâu nữa, nhất định người dân sẽ loại loại bỏ nó. Cùng với việc trả lại tên lịch sử Sài Gòn là xóa bỏ những tên tuổi lạc điệu kia trên các đường phố. Bởi vì chính những con người ấy là những học trò của Hồ Chí Minh đã góp phần xây dựng nên chế độ bất nhân, phi dân chủ và chà đạp tự do, một chế độ tội ác của nhân loại mà Nghị Viện Châu Âu năm 2006 đã phán quyết.

Cũng như Ba Lan, một nước Việt Nam dân chủ và tự do sẽ thiết lập một cơ quan nghiên cứu tội ác của Cộng Sản Việt Nam, sẽ có một viện bảo tàng tưởng nhớ các nạn nhân của nó, từ thời Cải cách Ruộng đất đến giai đoạn “thuyền nhân” và “dân oan” hiện nay! Hồ sơ tội ác sẽ có tên của tên con người đặt cho thành phố Sài Gòn vào tháng 7/1976 và tất cả những đồng bọn của ông ta đang hiện diện hiện nay trên những tấm bảng đường phố Sài Gòn. Có lẽ cũng nên “cám ơn” nhà cầm quyền Cộng Sản đã làm sẵn cho thế hệ mai sau danh sách này!

Trần Trung Đạo

